

El papa i la mama

«Després de l'aplec de Tarragona, on nazis, feixistes, franquistes i anticatalans de tota la vida es reunien amb congregats socialistes, no hi ha dubte de la necessitat del divorci»

Confesso que la línia diguem-ne ?argumental? que fa servir el PP i el PSOE per a oposar-se a les aspiracions col·lectives dels catalans m'ha semblat, sempre, d'una primarietat colossal. No em refereixo pas a la reflexió seriosa, a l'anàlisi acurada o al diàleg racional que caldria esperar per part dels partits que han tingut la responsabilitat de governar un estat de la Unió Europea perquè, justament, tot això ha brillat i brilla per la seva absència. Més aviat, les formes se n'han situat just als antípodes i, en comptes d'emprendre la ruta estrictament política, de confrontació d'idees i comparació de projectes, uns i altres han preferit deixar-se anar pel tombant més primari, més demagògic, més diguem-ne ?parental?.

Qui va encetar aital línia argumental, d'una profunditat reflexiva qui-sap-lo, va ser el ministre de l'Interior del Regne, J. Fernández Díaz, i va aprofitar per a fer-ho en unes dates tan adients com les festes de Nadal. Enmig de l'ambient nadalenc, entre llums fent pampallugues, villancets i caganers, el ministre va amollar, sense immutar-se, que el procés sobiranista dividia les famílies i que, precisament, ja n'hi havia moltes que no passarien juntes el Nadal, compartint neules i torrons, al voltant de la mateixa taula. I que el culpable d'aquesta desestructuració familiar sense precedents a l'occident cristià no era altre que el desig d'independència dels catalans. Sort que ja era independentista perquè, si no, me n'hauria fet llavors mateix, a l'instant, davant l'insult a la intel·ligència que significaven les seves afirmacions. Però quina mena de famílies tenen aquesta gent, que passen el Nadal separats, simplement perquè no tenen exactament la mateixa opinió sobre un tema. I a l'hora de votar, doncs, què. moreno? Celebren les festes cadascú a a casa seva, perquè potser hi ha alguna ovella esgarriada que no vota el mateix que els altres?

Surt després Mariano Rajoy i diu no sé què de la sang, que si portem la mateixa sang, induint així a pensar que som tots una gran família, ?la gran família espanyola?, clar, i no és bo que hi hagi divisions al menjador de casa. I, fa un no-res, s'esplaia assegurant que un andalus pot viure amb el cor d'un català i es queda tan ample. Aquesta afirmació ja ha passat als annals de la ciència política mundial i s'estudia a les universitats de més prestigi, on és coneguda amb el nom científic de ?teoria de les freixures? i és admirada per la seva profunditat argumental i solidesa reflexiva. Em sorprèn, de debò, que algú tan important com el president d'un govern de la UE, tingui aquesta alarmant indigència intel·lectual i, més encara, que ningú dels seus no li digui que pari ja de fer el ridícul. Per a Rajoy, doncs, això és un problema identitari on es barreja la sang, el cor i, probablement, alguna altra part significativa de l'anatomia humana. Sembla, ai las, que aquest home no s'ha assabentat que allò que discutim a Catalunya no és la identitat, sinó la sobirania. Que no sortim al carrer per a saber de quin material humà està fet la societat catalana, sinó a reivindicar qui ha de manar a casa nostra.

Per a arrodonir el panorama, Carme Chacón hi ha fet l'aportació més diguem-ne d'esquerres, des de la perspectiva de la classe treballadora. Segons l'exministra del ?capitàn, mande firmes?, optar per la independència d'Espanya o bé per a continuar-hi sota, com fins ara, és com haver de triar entre el pare i la mare. I diu que no vol triar, perquè se'ls estima a tots dos exactament igual. Ja pot ser, ja. El que passa és que el pare i la mare no ens estimen exactament igual a nosaltres i els fets ho demostren de segles ençà i no tan sols els darrers tres-cents anys. Em costa d'admetre que hi hagi gent que piqui l'esquer davant d'elaboracions argumentals tan i tan poc elaborades, però n'hi deu haver, altrament en dirien d'altres. O potser no... Potser, en realitat, opten per la via fàcil, la que afecta les passions més baixes i els instints més irracionals, precisament, perquè més enllà de la mentida, l'insult o l'amenaça no tenen res a

dir, no disposen de cap argument que pugui sostenir el buf d'una mirada fonamentada i racional. Després de veure l'aplec de Tarragona, on nazis, feixistes, franquistes i anticatalans de tota la vida es reunien amb congregats socialistes, no hi ha dubte que la necessitat del divorci és més urgent que mai. Així ho van entendre les desenes de milers de famílies senceres, de tots els orígens, que ara fa just una setmana van omplir a vessar la capital nacional: el papa, la mama, el fills, els néts, els cosins, els nebots, la tieta, l'oncle i la sogra. És a dir, tota la família...